

Viitorul lui Israel

Jacob Gerrit Fijnvandraat

© SoundWords, Online începând de la: 30.03.2021, Actualizat: 30.03.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Romani 11.29

Romani 11.29: Pentru că darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău.

Introducere

În articolul acesta vrem să ne ocupăm cu viitorul a trei „grupe” de persoane din cadrul omenirii.

Dumnezeu a creat pe om dintr-o singură persoană. Citim aceasta în Geneza 1 și 2. La început Biblia numește pe primul om cu un simplu cuvânt „omul”. Mai târziu el a primit numele Adam. Din coasta lui Adam Dumnezeu a făcut o femeie pentru Adam, care a primit numele Eva. Dumnezeu a dat misiunea acestei perechi (soț și soție) să se înmulțească și să umple pământul.

Din această pereche căsătorită a luat ființă omenirea. La început oamenii au constituit o unitate. Cu regret ei s-au îndepărtat de Dumnezeu și au refuzat să umple pământul. Ei au construit un turn înalt, ca să-și facă un nume și să rămână împreună. Aceasta a avut loc pe câmpia Șinear, Irakul de astăzi. Atunci Dumnezeu a intervenit. El le-a încurcat limbile și i-a împrăștiat pe întreg pământul. Începând din momentul acesta a încetat unitatea omenirii, și au luat naștere *popoare* cu limbă proprie (Geneza 11.1-9).

Aceste popoare au căzut în tot felul de idolatrie. Apoi Dumnezeu a chemat un om din Ur din Caldeea. El se numea Avram și mai târziu Avraam. Din omul acesta și urmașii lui a luat naștere poporul *Israel*, care au primit țara Canaan ca localitate de domiciliu. Astăzi noi vorbim despre poporul iudeu.

Cu regret poporul Israel a devenit infidel și l-a lepădat pe Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care venise ca să fie Împăratul lor și să-i elibereze de păcatele lor. După aceea Dumnezeu a făcut din oamenii care totuși au crezut în Isus Hristos un „popor” nou, însă nu un popor obișnuit, o națiune, ci un popor spiritual, care prin botezul cu Duhul Sfânt a devenit o unitate. În Tit 2.14 citim următoarele despre acest popor: „Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și Și-a curățit un *popor pentru Sine*, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2.14).

Astfel au luat naștere trei grupe de oameni. Pavel scrie credincioșilor din Corint: „Nu dați prilej de poticnire nici *iudeilor*, nici *grecilor* [prin aceasta se referă la națiuni], nici *Adunării lui Dumnezeu*” (1. Corinteni 10.32).

Deci aici se face aluzie la trei grupări între oameni. Conform afirmațiilor Bibliei aceste trei grupe au viitorul lor propriu. Vom studia aceste grupări în articolele care urmează și începem cu viitorul poporului Israel.

Israel și viitorul acestui popor

Retrospectivă

Începând de demult sunt păreri diferite despre viitorul lui Israel:

- Poporul Israel are într-adevăr încă un viitor statal, însă nu mai are nici un viitor în legătură cu Dumnezeu.
- În timpul din urmă se vor converti mulți iudei și se vor întoarce în Canaan. Ei nu vor constitui acolo un popor spiritual cu un Templu și serviciu divin iudaic. Viitorul lor se va realiza în cadrul Bisericii (așa afirmă, între alții, Wilhelm à Brakel, născut în 1635).
- Israel are un viitor în afara cadrului bisericesc. După răpirea Bisericii, Dumnezeu va relua firul întrerupt cu Israel, și profețiile neîmplinite ale Vechiului Testament se vor împlini atunci în adevăratul sens al cuvântului. Părerea aceasta descinde din jurul anului 1830 din Irlanda și Anglia, când prin creștinii din tot felul de asociații bisericești în conferința din castelul Powerscourt a fost dezbătută întrebarea referitoare la profețiile Vechiului Testament, care s-au împlinit și care nu s-au împlinit.

La timpul său am scris o broșură pe care am intitulat-o *Problema Israel* și am numit cinci motive care după părerea mea Israel se poate aștepta la mai mult decât la un viitor statal. Pentru aceasta am numit:

- Făgăduințele necondiționate ale lui Dumnezeu date părinților;
- Caracterul nestrămutat al legământului lui Dumnezeu cu poporul Israel;
- Profețiile referitoare la restabilire din timpul dinainte de exil, a căror împlinire este imposibil să se vadă în întoarcerea din Babilon din timpul lui Iosua și Zerubabel;
- Profețiile din timpul de după exil, a căror împlinire nu poate fi sub Iosua și Zerubabel;
- Afirmațiile Noului Testament.

Articolul acesta, care în principal se ocupă cu viitorul lui Israel nu permite să exemplificăm mai detaliat această temă. Poate voi reveni la aceste puncte într-un articol separat. Dar probabil broșura aceasta se poate procura de la mâna a doua. Acum continuăm tema noastră, și anume cu retrospectiva a ceea ce s-a petrecut în timpul dinaintea noastră.

Istoria mai actuală

- În anii **1870-1871** a avut loc războiul între Germania și Franța. După război, căpitanul iudeu Dreyfus (1859-1935) a fost acuzat de trădare. În cele din urmă el a fost într-adevăr declarat nevinovat, însă în urma agitațiilor a apărut la iudei ideea unei națiuni iudaice. Năzuința de formare a unui stat iudaic a fost numită sionism. Deja înainte de războiul franco-german a existat o aspirație sionistă. În anul 1862 a apărut o carte a unui oarecare Moses Hesz cu titlul *Roma și Ierusalim*. Sionismul însă a fost puternic promovat de Herzl, care a fost prezent la tratarea chestiunii Dreyfus. El a scris între altele o carte cu titlul *Statul iudeu* (1896). În privința aceasta Herzl nu s-a gândit neapărat la un stat în țara Canaan.
- În anii **1914-1916** a avut loc primul război mondial. O urmare importantă a acestui război era că țara Palestina sau Canaan a devenit în principiu liberă pentru Israel, căci după acest război a încetat stăpânirea turcească peste această țară. Palestina a ajuns sub

domeniul de competență al Angliei. Aceasta nu însemna încă instaurarea unui stat iudeu, căci erau tot felul de obstacole. În afară de aceasta, vorbind în general, iudeii nu erau încă pregătiți pentru așa ceva.

- În anii **1940-1945** a avut loc al doilea război mondial. Urmările holocaustului din Germania și antisemitismul din diverse țări a făcut – așa cum s-a exprimat odată cineva – poporul liber pentru țară. La scurt timp după aceea s-a constituit statul Israel, și anume în anul 1948. După aceea au avut loc tot felul de evenimente, de exemplu războiul cu arabii, războiul de șase zile, războiul Jom-Kippur. În ciuda războiului și a pericolului de război, populația din țară a crescut la număr.

Privire anticipată

Noi trăim acum o jumătate de secol mai departe, și în tot acest timp Orientul Apropiat este asemenea unui vulcan gata să izbucnească. Am trăit apariția lui Saddam Hussein în Irak, care se considera un fel de „Nebucadnețar al doilea”. Așa cum pare acum, rolul lui este ca și încheiat, însă cu toate acestea adversitatea arabilor față de Israel nu a dispărut, dimpotrivă. Problema cu palestinienii este enorm de mare. Dar dacă ne punem întrebarea cum se vor desfășura lucrurile cu Israel, nu îndrăznim să facem o prognoză politică. Nicidecum acesta nu este subiectul acestui articol. Întrebarea mare este: Ce spune Scriptura despre viitorul poporului Israel? Noi vrem să privim în viitor prin ochelarii Scripturii. Trebuie însă să se țină seama să nu se facă aceasta prin niște ochelari colorați de noi, și aceasta nu este chiar așa de simplu.

Este reîntoarcerea în țară o împlinire a profețiilor Vechiului Testament? Înainte de a ne ocupa cu viitorul poporului Israel, trebuie să discutăm o altă problemă, și anume, dacă întoarcerea iudeilor în țară și înființarea statului Israel sunt împliniri ale profețiilor referitoare la mântuire din Vechiul Testament.

Pentru o parte a creștinilor drept-credincioși, care devine tot mai mică, ceea ce am trăit nu are nimic a face cu aceste profeții (vezi comentariul de mai sus). Conform diverșilor creștini – mai ales a celor evanghelici – toate evenimentele ultimei jumătăți de secol au a face cu aceste profeții. Ei văd în evenimente împlinirea absolută a profețiilor vechi-testamentale referitoare la întoarcerea poporului în țara părinților.

S-ar putea ca acestor credincioși să li se pară ciudat, însă noi nu suntem convingși de aceasta. Observă că noi nu spunem că întoarcerea în Palestina nu are nimic a face cu profețiile, însă ea nu este împlinirea profeției de mântuire referitoare la poporul Israel. Pentru aceasta avem următoarele patru argumente:

1. Întoarcerea, despre care vorbește Biblia este redată ca o întoarcere după convertirea poporului. Pentru aceasta se pot indica următoarele pasaje din Scriptură: Leviticul 26.33-46; Numeri 4.27-31; 30.6; Ieremia 29.11-14; Osea 3.3-5.
2. Această întoarcere se referă nu numai la cele două seminții, ci și la cele zece seminții, care vor constitui un întreg. Vezi Isaia 11.12; Ieremia 3.18; 30.3; 37.22.

3. În cadrul acestei întoarcerii, popoarele vor aduce pe Israel în țară și vor sta în slujirea lui Israel. Vezi: Isaia 14.1,2; 49.22,23; 60.9,10; 61.5,6.
4. Întoarcerea aceasta este asemănată cu ieșirea din Egipt. Mâna puternică a lui Dumnezeu va fi văzută de popoare, și judecata Lui va fi simțită în interiorul poporului, căci, exact așa ca în pustie atunci, cei păcătoși și cei împotriviți din Israel vor fi nimiciți (vezi Ezechiel 20.35-44).

Deci cum privim noi întoarcerea în țară?

Cele spuse mai sus lasă desigur deschisă întrebarea, cum privim noi întoarcerea poporului și înființarea statului Israel. Sunt două aspecte, de care trebuie să ținem seama în acest caz.

Primul aspect este, dacă este posibil că în Scriptură se arată o restabilire a iudeilor aflați în necredință, care nu conține împlinirea încă a profețiilor de mântuire. Aspectul al doilea este, dacă întoarcerea iudeilor din timpul trecut nu este o necesitate premergătoare, ca să lase împlinirea profețiilor lui Zaharia și a celor din Noul Testament.

În ceea ce privește primul aspect, se face referire la Ieremia 16.16. Cele două versete anterioare, Ieremia 16.14,15, arată o întoarcere, însă versetul 16 vorbește despre pescari și vânători, pe care Domnul îi trimite să vâneze poporul din țară, și după aceea nu este vorba de o întoarcere spre mântuire, ci de o întoarcere cu colaborarea popoarelor. Alții susțin părerea că versetul 16 premerge versetele 14 și 15, și văd în versetul acesta împrăștierea poporului, care premerge revenirea.

Mai bine este să ne referim și la Ezechiel 37.1-14. Acolo este vorba de adunarea oaselor uscate, care simbolizează pe Israel. Punerea în mișcare și apropierea unul de altul este o chestiune (Ezechiel 37.8), venirea duhului în ele este alta. Prima ar putea să arate spre restabilirea „politică”, a doua spre restabilirea „spirituală”.

Aspectul al doilea este mai clar. Profeția lui Zaharia vorbește despre starea poporului în țară. Această stare era și este departe de starea ideală. Este vorba de faptul că Ierusalim va fi o piatră grea, pe care toate națiunile trebuie s-o poarte, și despre asediarea cetății, dar și despre o eliberare divină, când locuitorii vor vedea pe acela pe care L-au străpuns, după ce a fost vărsat peste ei Duhul harului și al implorării (vezi Zaharia 12). Când necazul va fi cel mai mare și vrăjmașii vor vrea să cucerească cetatea, Domnul va ieși să-i elibereze, și picioarele Lui vor sta pe Muntele măslinilor (vezi Zaharia 14). După aceea va începe un timp minunat pentru popor, când an după an se vor sui la Ierusalim ca să se plece înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, și să serbeze într-un fel nou sărbătoarea corturilor, care vorbește despre odihna din țară, pe care Dumnezeu le-a dat-o.

De fapt prin aceasta aspectul al doilea este ilustrat suficient, vrem însă să ne referim și la profețiile Noului Testament, care redau că trebuie să fie un popor în țară, dacă ele trebuie să se împlinească. Gândește între altele la Apocalipsa 11, unde se vorbește despre doi martori, care vor apare în Ierusalim, în timp ce cetatea este călcată încă în picioare de popoare.

Prigonirea lui Israel – Cum trebuie să privim aceasta?

Acum putem face o schițare a ceea ce se va întâmpla cu poporul înainte să aibă loc împlinirea profețiilor legate de mântuire. Această schițare începe cu faptul trist că pentru poporul Israel va veni un timp de necaz mare. Despre aceasta ar trebui să vorbim și să scriem numai având lacrimi în ochi. Nu a îndurat poporul iudeu destul de multe? Întrebarea foarte nesigură în acest caz este, de ce Dumnezeu a permis și va permite aceasta.

1. La această întrebare s-au dat unele răspunsuri negândite în detaliu, pe care nu doresc să le analizez aici pe toate. Vreau numai să spun că tot ce a venit peste Israel, chiar și disciplinarea din partea lui Dumnezeu, dovedește că Israel este poporul lui Dumnezeu! În Ieremia 46.28 este un text foarte important, care spune: „Pentru că voi nimici cu desăvârșire toate națiunile unde te-am împrăștiat, dar pe tine nu te voi nimici de tot, ci te voi muștra cu judecată și nu te voi socoti nicidecum nevinovat.” Citește și Ieremia 30.11. O afirmație asemănătoare găsim și în Amos 3.2: „Numai pe voi v-am cunoscut [sau: v-am ales] dintre toate familiile pământului, de aceea voi cerceta asupra voastră [sau: vă voi pedepsi] toate nelegiuirile voastre.”

O ilustrare poate fi aici de folos. Câțiva tineri necăjesc o familie. Vecinii intervin, dar nu ajută la nimic. Un bărbat trece ce bicicleta, îl apucă pe un tânăr, îi dă o palmă și-l trimite acasă. Cei care priveau întreabă: „De ce nu tratezi întreaga bandă la fel?” Omul răspunde: „Tânărul acesta este fiul meu, căruia pot să-i spun ceva. Ceilalți nu sunt copiii mei.” Deci, Israel este poporul lui Dumnezeu, fiul Său (vezi Exodul 4.22). Din această ilustrare nu trebuie să se tragă concluzia că celelalte popoare vor rămâne nepedepsite. Ieremia 46.28 face aluzie la aceasta, însă acum este vorba de viitorul lui Israel.

2. Mai trebuie spus că Israel se află în starea pe care o descrie Osea, când citează cuvintele lui Dumnezeu, și anume că copiii lui Israel sunt „Lo-Ami”, aceasta înseamnă „nu-i poporul Meu”. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu a terminat-o cu Israel, ci că El nu-i recunoaște public ca „popor al Său” și că poate intra în spărtură pentru ei. Deci noi trebuie să facem o diferență între domnia publică și domnia ascunsă a lui Dumnezeu. Atunci Dumnezeu va guverna totuși și Se va ocupa cu poporul Său, însă El acționează din culise. Cartea Eстера ilustrează aceasta. Așa trebuie să privim noi întoarcerea iudeilor și înființarea statului Israel. Dumnezeu este la lucru, însă nu Se așează public de partea poporului Său. Aceasta va avea loc abia după ce izraeliții se vor întoarce la Dumnezeu, ceea ce va avea loc în viitor.
3. Un alt punct, la care să ne gândim, este activitatea lui satan. Acest adversar mare al lui Dumnezeu vrea să distrugă lucrarea Sa și pentru aceasta are două săgeți în tolba lui. O săgeată este îndreptată împotriva „seminței femeii” (Geneza 3.15), ceea ce la urma urmei este împotriva Domnului Isus, Mesia al lui Israel. Satan voia să-L nimicească. Vedem aceasta foarte clar în omorârea copiilor din Betleem. Irod era instrumentul de care s-a folosit satan. Însă intenția lui a eșuat. Deci diavolul s-a ridicat împotriva lui Isus din Nazaret, și el a determinat pe conducătorii iudeilor și pe Pilat, conducătorul dintre națiuni, în așa măsură că Isus Hristos a fost răstignit. Ceea ce părea să fie o biruință a lui satan a fost tocmai înfrângerea lui (vezi Evrei 2.14). Hristos S-a ridicat dintre morți și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, și El va reveni odată ca să instaureze pe pământ

domnia Sa.

Prima săgeată a fost îndreptată împotriva lui Mesia al poporului, săgeata a doua a fost îndreptată împotriva poporului lui Mesia. Satan încearcă să nimicească poporul. Un exemplu viu în acest sens este apariția lui Haman, așa cum este descris în cartea Estera. Lovitura a eșuat.

Un exemplu hidos pentru încercarea lui satan de a extermina poporul iudeu este apariția naziștilor în timpul celui de-al doilea război mondial, al holocaustului îngrozitor, unde au fost omorâți șase milioane de iudei. Apariția lui Hitler și a trabanților lui era orientată spre exterminarea poporului iudeu, și fără îndoială el a fost un instrument în mâna lui satan.

4. Diferiți creștini au justificat în trecut și justifică și astăzi suferințele îngrozitoare ale lui Israel cu lepădarea lui Hristos și pentru aceasta citează cuvintele: „Sângele Lui să cadă asupra noastră și a copiilor noștri.” Lepădarea lui Hristos este o chestiune îngrozitoare, și cuvintele conducătorilor poporului erau foarte serioase. Mânia lui Dumnezeu a venit din cauza aceasta la timpul ei asupra iudeilor împotriviți, așa cum a exprimat Pavel: „dar mânia a venit deplin peste ei” (vezi 1. Tesaloniceni 2.16b și citește apoi începând de la 1. Tesaloniceni 2.14). Pavel vorbește despre ceea ce a avut loc și care s-a încheiat cu pustiirea Ierusalimului în anul 70 după Hristos. Însă aceasta nu trebuie continuată peste secole, așa cum au făcut în trecut Chrysostomos și Luther, și uni o fac încă. Trebuie să ne gândim că Dumnezeu nu transmite la nesfârșit păcatul unui tată asupra copiilor. Citește pentru aceasta Ezechiel 18 în întregime! Pe lângă aceasta trebuie să ținem seama că Exodul 20.5, unde stă scris că Dumnezeu „pedepsește nelegiuirea părinților în copii” este valabil numai pentru copiii care trăiesc pe urmele părinților și păcătuiesc în același fel. Deschide apoi Matei 23.35,36, unde vedem cum funcționează principiul acesta în sens spiritual, căci conducătorii iudei sunt priviți ca vinovați pentru sângele lui Abel, căci în sens spiritual ei sunt fiii lui Cain și acționează exact așa cum a acționat el, când a omorât pe fratele lui. Citește apoi Faptele apostolilor 7.52,53.
5. Cu toate acestea este o chestiune de care trebuie să ținem seama, și aceasta este întrebarea referitoare la legământul pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Israel, cu care sunt legate două lucruri. Pe de o parte era făgăduința de binecuvântare, dacă Israel va umbla pe căile Domnului (vezi Leviticul 26.1-13), pe de altă parte era blestemul, care ar veni dacă poporul nu va face aceasta (vezi Leviticul 26.14-46). Deci lucrurile care sunt enumerate în ultimele versete indicate au venit peste popor, și blestemul va fi anulat când poporul se va întoarce la Dumnezeu (Leviticul 26.40-42!!). Citește și Leviticul 26.44,45, unde stă scris că Dumnezeu niciodată nu va rupe definitiv legământul cu poporul, ci că El Se va gândi la ei spre bine.

Prin aceasta nu s-a spus totul. Rămân destul de multe întrebări, însă cu ajutorul punctelor numite mai sus păstrate în memorie putem rămâne păziți de afirmațiile negândite suficient de profund. Putem trece la cercetarea a ceea ce spune Scriptura despre timpul viitor de mare necaz.

Timpul necazului cel mare

Despre timpul acesta, care uneori este numit și cu alte expresii, este vorba în următoarele pasaje din Scriptură:

1. **Isaia 10.22; 28.22:** În pasajele acestea este vorba de o nimicire în țară, care este hotărâtă. Această nimicire nu va fi valabilă pentru tot Israelul, o rămășiță va fi cruțată (Isaia 10.20). Acesta este un cuvânt de mângâiere, dar și un cuvânt serios: va rămâne numai o rămășiță (Isaia 10.22a). Această nimicire va avea loc în timpul în care rămășița din Israel se întoarce la Dumnezeu, ceea ce indică spre timpul din urmă. Citește Isaia 28.14, pentru a avea o explicație în acest sens.
2. **Ieremia 30.1-11:** Cuvintele acestea vorbesc despre o întoarcere cu privire la soarta poporului și despre salvare din partea lui Dumnezeu, care de altfel va avea loc într-o zi în care vor avea loc lucruri îngrozitoare: „Vai, pentru că mare este ziua aceea! Nici una nu este asemenea ei; și este un timp de necaz pentru Iacov!” Versetele 8-11 arată că aceasta va avea loc scurt înainte de restabilirea glorioasă a lui Israel.
3. **Daniel 9.27:** Pasajul acesta vorbește despre ultima săptămână a celor 70 de săptămâni-an, hotărâte pentru popor și pentru cetate. În a 70-a săptămână-an legământul [hotărât] va fi greu pentru mulți. La mijlocul acestei „săptămâni” vor înceta jertfele de tăiere și de mâncare aduse în Templul reconstruit, și un pustiitor va veni pe aripile urâciunii. Această pustiire este hotărâtă. Într-un anumit sens această profeție a avut o împlinire parțială anticipată în Antiochus Epiphanes din Siria. Că aceasta nu este împlinirea definitivă rezultă din Matei 24.15 și Marcu 13.14 (compară și cu Luca 21.20-28), deoarece Domnul Isus vestește acest eveniment ca o chestiune de viitor. De asemenea această săptămână nu s-a împlinit deplin atunci când Titus a cucerit Ierusalimul, deoarece textul din pasajul amintit leagă aceste evenimente cu timpul din urmă și cu venirea lui Isus Hristos (Matei 24.30,31 și Luca 21.27).
4. **Daniel 12.1:** Versetul acesta dezvăluie că va fi un timp de necaz cum niciodată nu a mai fost de când există popoare. În timpul acela poporul lui Daniel va fi salvat, aceia care sunt descriși în cartea aceasta. Citește capitolul întreg pentru a-ți face o imagine despre acest timp deosebit. Timpul acesta va fi caracterizat de apariția falsului Mesia în Israel, care în același timp este antihrist, despre care relatează Ioan. Remarcabile sunt pasajele care redau perioada de timp a acestui necaz. Ele sunt următoarele:
 - În Daniel 7.25 se spune că „cornul”, acesta este profetul fals, plagiatul lui Mesia, va nimici pe sfinții locurilor preainalte: un timp și timpuri și o jumătate de timp.
 - În Daniel 9.27 se vorbește despre o perioadă de timp de jumătate de săptămână. În acest caz trebuie să înțelegem că o săptămână durează 7 ani.
 - În Daniel 12.7 se vorbește ca și în Daniel 7.25 despre un timp, timpuri și o jumătate de timp, când se va sfârși zdrobirea puterii poporului sfânt.
 - În Apocalipsa 11.2 se spune că cetatea sfântă va fi călcată în picioare de națiuni timp de 42 de luni. În același timp apar doi martori, care vor profeti timp de 1260 de zile. Când vor fi omorâți, trupurile lor moarte vor sta pe străzile cetății în care și Domnul lor a fost răstignit (Apocalipsa 11.8). O referire foarte clară la Ierusalim.
 - În Apocalipsa 12.6 găsim aceeași referire la cele 1260 de zile, însă aici în legătură cu hrănirea femeii, care foarte clar simbolizează pe Israel, căci copilul ei, care este

răpit, este Domnul Isus. El a ieșit din Israel.

- În Apocalipsa 12.14 întâlnim din nou datarea din Daniel 7.25, și anume că femeia va fi hrănită în pustie, va fi adusă în siguranță față de balaur: timp, timpuri și o jumătate de timp.
- În Apocalipsa 13.5 găsim din nou informația despre cele 42 de luni, când i se permite balaurului să se ridice împotriva lui Dumnezeu.

Deci timpul necazului cel mare este de 3,5 ani.

5. Alături de apariția lui antihrist sunt și popoarele vecine, care vor strâmtora pe Israel. Mă limitez făcând referire la Zaharia 12-14 și Ezechiel 20.

Afirmații importante

În legătură cu acest aspect grav din viitor este deosebit de important să acordăm atenție următoarelor afirmații de bază.

A nu cere socoteală la nesfârșit

Găsim această afirmație în diverse pasaje care vorbesc despre faptul că mânia lui Dumnezeu va lovi țara și poporul. Pasajele confirmă cele spuse mai sus cu privire la pedepsirea gravă a lui Israel de către Dumnezeu. Însă după aceea urmează comunicarea mângâietoare, că Dumnezeu nu vrea să se socotească mereu cu poporul Său. Aceasta combate afirmația acelor care spun că Israel nu mai are nici un viitor. În privința aceasta vezi:

- Ieremia 4.22-26 și observă făgăduința din versetul 28 referitoare la ne-nimicirea definitivă (versetul 27).
- Ieremia 5.1-9 cu făgăduința ne-nimicirii de tot din versetul 10.
- Ieremia 5.5-17 și făgăduința din versetul 18.
- Ieremia 30.7 la care ne-am referit deja mai sus și observă făgăduința din versetul 11.
- Ieremia 46.27,28 unde este vorba de țara captivității lor (versetul 27) cu făgăduința ne-nimicirii de tot din versetul 28.

Restabilirea după convertire

Scriptura vorbește desigur despre o întoarcere și restabilire a poporului în țară, care însă va avea loc abia după convertirea poporului. Aceasta este îndreptată împotriva acelor care în restabilirea politică a poporului după anul 1948 gândesc că văd o restabilire divină, despre care au vorbit profeții. Pentru consolidarea gândului că restabilirea va avea loc abia după convertire vezi următoarele pasaje din Biblie: Deuteronomul 4.27-31; 30.1-4; Isaia 1.27; 10.21,22; 59.20; Ieremia .14-18,22; 29.14; 31.18; Osea 3.4,5; 5.15.

Schimbarea destinului

O afirmație foarte importantă este făgăduința Domnului că El va schimba soarta poporului Său. Îndrept atenția la următoarele texte, în care întâlnim această expresie: Deuteronomul

30.3,4; Ieremia 29.14; 30.3,18; 31.23; 32.44; 33.7,11,26; Ezechiel 39.25; Osea 6.11; Ioel 3.1; Amos 9.14; Țefania 2.7; 3.20. Multe din aceste texte au avut o împlinire parțială în trecut. Dar dacă le citim în context devine clar că ele se referă la schimbarea pe care Dumnezeu o va pregăti pentru poporul Său în timpul din urmă. Aceasta este valabil și pentru textele din aliniatul următor.

Mântuire pentru Sion

Ca a patra afirmație remarcabilă este făgăduința lui Dumnezeu, care se repetă mereu, referitoare la mântuire pentru Sion, pentru Ierusalim, pentru popor și pentru țară. Această mântuire nu a fost realizată nici în trecut și nici măcar până astăzi. Să ne gândim la următoarele pasaje din Biblie: Isaia 2.1-5; 4.3,4; 9.1-6; 11; 14.1,2; 19.18-25; 24.23; 27.6,12,13; 29.22-24; 30.23-26; 32.15-20; 33.17-24; 35; 49.8-12,18-23; 50.11; 54.3,9,10; 60; 66. Toate acestea sunt pasaje din cartea Isaia, care a fost numită „Evanghelia Vechiului Testament”. Aceasta în mod deosebit de către aceia care au aplicat la Biserică aceste profeții ale mântuirii. Descrierile sunt însă așa de iudaice că o astfel de aplicare nu se poate face.

Nu numai Isaia a vorbit despre mântuirea viitoare a lui Israel, ci și alți profeți. Îndrept atenția spre Ieremia 30 și 33. Observă în privința aceasta că în aceste capitole Dumnezeu compară caracterul indestructibil al legământului Său cu poporul cu rânduiala zi și noapte și soare și lună. Vezi în privința aceasta: Ieremia 31.35,36 și 33.19-26. De asemenea și: Ezechiel 36.22-38; 37.15-28; Țefania 3.9-20 și Zaharia 14.

În evanghelia după Matei 24.29 și evanghelia după Marcu 13.19 se vorbește despre necazul cel mare în legătură cu poporul Israel, ceea ce însă nu înseamnă că credincioșii dintre națiuni nu vor avea nimic a face cu acest necaz. Apocalipsa 7.1-8 ne descrie pe de o parte pecetluirea celor 144.000 de persoane din toate semințiile lui Israel, însă versetele următoare din Apocalipsa 7.9-16 vorbesc despre o ceată mare pe care nimeni nu o poate număra, care vine din necazul cel mare și care drept urmare au trăit acest timp. Pentru a vedea cine sunt aceștia este nevoie de o prezentare mai detaliată și ar face articolul meu să fie prea lung. Vreau însă să îndrept atenția asupra faptului că în Apocalipsa 7 este clar vorba de două categorii diferite de ucenici, așa cum s-a descris mai sus. Aceasta dovedește că noi ne aflăm în timpul post-creștin, căci în timpul actual nu sunt două feluri de credincioși diferiți, ci toți credincioșii – fie că ei au venit la credință din poporul Israel sau dintre națiuni – constituie o Biserică neîmpărțită, care este trupul lui Hristos (vezi între altele 1. Corinteni 12.13).

Prin aceasta am ajuns la finalul acestui articol și sper și mă rog ca el să slujească să se primească o imagine mai clară referitoare la situația poporului Israel din timpul de acum și din viitor, și să fie spre onoarea Domnului a cărui credincioșie față de noi, dar și față de poporul Său Israel, este de nestrămutat.

Tradus de la: [Die Zukunft Israels](#)

Titlul original: „De toekomst van Israël”
Sursa: www.jaapfijnvandraat.nl

Traducere: Ion Simionescu